

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

Quòd gratia Dei non miscetur terrena sapientibus. liii

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

410 DE IMITATIONE CHRISTI
homo à futura ira, & occurrat sibi mutuo in osculo sancto, Deus
& poenitens anima.

uca 7.
psal. 50.

4. Humilis peccatorum contritio, acceptabile tibi est Domine
sacrificium: longè suauis odorans in conspectu tuo, quàm thu-
ris incensum. Hæc est gratum etiam vnguentum, quod sacris pe-
dibus tuis infundi voluisti, quia cor contritum & humiliatum
nunquam despexisti. Ibi est locus refugij, à facie iræ inimici. Ibi
emendatur & abluitor, quicquid aliunde contractum est & in-
quinatum.

CAPVT LIII.

Quòd gratia Dei non miscetur terrena sapientibus.

Matth. 19.

1. Pet. 2.

1. **F**lli, pretiosa est gratia mea, non patitur se misceri extraneis
rebus, nec consolationibus terrenis. Abijcere ergo oportet
omnia impedimenta gratiæ, si optas eius infusionem suscipere.
Pete secretum tibi, ama solus habitare tecum, nullius require cõ-
fabulationem; sed magis ad Deum deuotam effunde precem, vt
compunctam teneas mentem & puram conscientiam. Totum
mundum nihil æstima; Dei vacationem omnibus exterioribus
antepone. Non enim poteris mihi vacare, & in transitorijs pari-
ter delectari. A notis & à charis oportet elongari, & ab omni tem-
porali solatio mentem tenere priuatam. Sic obsecrat beatus Apo-
stolus Petrus, vt tanquam aduenas & peregrinos, in hoc mundo
se contineant Christi fideles.

2. O quanta fiducia erit morituro, quem nullius rei affectus
detinet in mundo! Sed sic segregatum cor habere ab omnibus, æ-
ger necdum capit animus; nec animalis homo nouit interni ho-
minis libertatem. Attamen, si verè velit esse spiritalis, oportet
cum renuñciare tam remotis quàm propinquis, & à nemine ma-
gis cauere quàm à seipso. Si temetipsum perfectè viceris, cætera
facilius subiugabis. Perfecta victoria est, de semetipso triumphare.
Qui enim semetipsum subiectum tenet, vt sensualitas rationi,
& ratio in cunctis obediat mihi: hic verè victor est sui, & Domi-
nus mundi.

3. Si ad hunc apicem scandere gliscis, oportet viriliter incipere,
& securim ad radicem ponere; vt euellas & destruas occultam
inordinatam inclinationem ad teipsum, & ad omne priuatum &
materiale bonum. Ex hoc vitio, quòd homo semetipsum nimis
inordinatè diligit, penè totum pendet, quicquid radicaliter vin-
cendum est. Quo deuictò & subactò malo, pax magna & tran-
quillitas erit continuò. Sed quia pauci sibiipsis perfectè mori la-
borant, nec plenè extra se tendunt, propterea in se implicati re-
manent, nec supra se in spiritu eleuari possunt. Qui autem liberè
mecum ambulare desiderat, necesse est, vt omnes prauas & inor-
dinatas

dinatas affectiones suas mortificet, atque nulli creaturæ priuato amore concupiscenter inhæreat.

CAPVT LIV.

De diuersis motibus naturæ & gratiæ.

1. **F**ili, diligenter aduerte motus naturæ & gratiæ, quia valde contrariè & subtiliter mouentur; & vix, nisi à spirituali & intimè illuminato homine, discernuntur. Omnes quidem bonū appetunt, & aliquid boni in suis dictis vel factis prætendunt, ideo sub specie boni multi falluntur. Natura callida est, & multos trahit, illaqueat, & decipit, & se semper pro fine habet: Sed gratia simpliciter ambulat, & ab omni specie mala declinat, fallacias non prætendit; & omnia purè propter Deum agit, in quo & finaliter requiescit.

2. Natura inuitè vult mori, nec premi, nec superari, nec subesse, nec sponte subiugari: Gratia verò studet mortificationi propriæ, resistit sensualitati, quærit subijci, appetit vinci, nec propria vult libertate fungi. Sub disciplina amat teneri, nec alicui cupit dominari, sed sub Deo semper viuere, stare, & esse; atque propter Deum, omni humanæ creaturæ humiliter parata est inclinari. Natura pro suo commodo laborat, & quid lucri ex alio sibi proueniat, attendit: Gratia autem, non quid sibi vtile & commodum sit, sed quod multis proficiat magis considerat, Natura libenter honorem & reuerentiam accipit: Gratia verò, omnem honorem & gloriam Deo fideliter attribuit.

3. Natura confusionem timet & contemptum; Gratia autem gaudet pro nomine Iesu pati contumeliam. Natura otium amat & quietem corporalem: Gratia verò vacua esse non potest, sed libenter amplectitur laborem. Natura quærit habere curiosa & pulchra, abhorret vilia & grossa: Gratia verò simplicibus delectatur & humilibus, aspera non aspernatur, nec vetustis refugit indui pannis. Natura respicit temporalia, gaudet ad lucra terrena, tristatur de damno, irritatur leui iniuriæ verbo: Sed gratia attendit æterna, non inhæret temporalibus, nec in perditione rerum turbatur, neque verbis durioribus acerbatur; quia thesaurum suum & gaudium in cælo, vbi nil perit, constituit.

4. Natura cupida est, & libentiùs accipit quam donat, amat propria & priuata: Gratia autem pia est & communis, vitat singularia, contentatur paucis, beatiùs dare iudicat quàm accipere. Natura inclinatur ad creaturas, ad carnem propriam, ad vanitates & discursus: Sed gratia trahit ad Deum & ad virtutes; renunciat creaturis, fugit mundum, odit carnis desideria, restringit euagationes, erubescit in publico apparere. Natura libenter aliquid

habet externum, in quo delectetur ad sensum:

Sed